

VAFAN VILL NI EGENTLIGEN?

När jag först kom in i hardcorescenen upplevde jag en obunden energi som inte kunde tyglas. Inte ens de blodigaste metaltexter kunde överrösta hardcorepunkens totala ilska. Men mest av allt så var det en sak som skiljde hardcorepunkten från metal, det fanns en tanke bakom.

I scenen jag fann fanns det inga idoler eller synliga hierarkier. Tyckte man om ett band kunde man bara gå fram och säga det efteråt, de kanske hade en demo som man kunde köpa för en tia eller så kunde man bara snacka lite. Jag har nog än idag ett femtiotal CD-R skivor hemma som jag vid något tillfälle tyckt varit det absolut bästa som gjorts. Själva poängen är att man eftersträvade en kontakt mellan scenen och dansgolvet. Det var där hardcore skapades. Mellan bandet och publiken. Det fanns inga gränser kvar mellan de som deltog och de som skapade. Lokalbandsspelningarna var för mig terminens höjdpunkter och dagen efter satt man, öm i kroppen och med bleknade X på händerna i skolan iförd en ny t-shirt och väntade på att få komma hem och läsa ett sprillans nytt zine. Men det kändes ändå aldrig som att spelningarna var

en marknadsplats. Även om en hel del köpande och säljande föregick så var aldrig riktigt syftet att någon skulle tjäna pengar på det vi gjorde. Mervärdet låg i själva upplevelsen av scenen och allt detta bytande av saker handlade mer om budskap än om ekonomi.

Straight edge hade klibbat fast sig på mig redan innan jag började känna mig som en del av hc-scenen. Att det skulle ha så stor inverkan på mig visste jag inte då men såhär i efterhand är jag glad att jag valde den vägen. Jag har sett många människor konsumeras helt av sina beroenden och vips så hänger man på krogen istället för att hänga på spelningar. Varför man väljer krogens ytliga relationer och konsumism över pogodans vet jag fortfarande inte, men jag tackar för att scenen gav mig ett socialt liv och en identitet så gott som något annat man kan pyssla med som tonåring. Den hardcore jag fann handlade inte om kläder, frisyrer eller scenpoäng utan om att förändra och hitta alternativa vägar att gå i livet. Att finna egna gemenskaper baserade på riktig samhörighet och egna övertygelser baserade på övervägda åsikter.

Framför allt fick jag lära mig att ifrågasätta allt. Om jag ska nämna en sak som är punk över allt annat så är det så enkelt: ifrågasätt allt. Det är skitjobbigt men man lär sig mycket av att inte ta någonting för givet. Jag har hardcorescenen att tacka för den grundinställningen till många, om inte alla av samhällets konventioner, men också för styrkan att göra något åt de problem som jag identifierar. Hardcore var den första politiska arena som jag tog några fristående och trevande steg på. Musiken uppmanade mig att inte förbli passiv även om allt i världen verkade vara skit.

Övergången från fanzines till bloggar är ett bra exempel på hur situationen förändrats sedan dess. Att blogga är billigare, miljövänligare och smidigare än att göra fanzines men samtidigt så förflyttar t.ex. bloggandet den intellektuella utmaningen från själva

spelningarna till datorn. Vi hänger på forum istället för att hänga på Skyltentrappan och detta har urholkat det som sker på gigen. Som så många andra i samhället har vi bytt verklighetens arena mot internets forum och det känns som att saknas något som jag upplevde när jag var yngre. Hardcorescenen är inte längre ett forum för någon form av diskussion. Energin må titta fram ibland, men jag saknar något som ligger bakom det. Jag tänker sluta skrika „spela fortare„ på spelningar och istället skrika „vad vill ni?„. Man behöver inte nödvändigtvis vilja göra revolution nu på stubben utan svaret kan vara något mycket simplare, ge mig bara en tanke! Varför spelar vi hardcore? Varför hänger vi på spelningar? Vad vill vi egentligen?

Vi måste lära oss ställa frågor som manar till reflektion för bara på detta sätt kan vi få folk att göra aktiva och genomtänkta val i livet. Att ifrågasätta och bilda sin egen uppfattning är en mognadsprocess som jag tyvärr tror att många missar.

Så jag vet vad jag vill. Jag vill se en hardcorescen full av både energi och utmaning. En scen där människor och tankar kan växa.

Ett forum för debatt, organisering och utveckling. Jag vill se kids som väljer bort drogerna och ger sig själva en chans, kids som är förbannade och vill förändra.

Precis som jag ville då.

Precis som jag vill nu.

HC=DIY=DA=A

För de allra flesta människor kommer hardcorekulturen aldrig att få någon större betydelse. De allra flesta kommer överhuvudtaget aldrig höra talas om den, men det betyder inte att hardcore inte kan vara revolutionärt. Dels är det ett forum för radikala idéer som sedan förhoppningsvis kan spridas utanför scenen, precis som radikala djurrättstankar spreds utifrån hardcorekulturen på 90-talet. Men hardcore är också en arena där vi kan utforska nya förhållningssätt till varandra och prova nya organisationsformer. Det är en gemenskap där vi kan utmana den samhällslogik som omvandlat människor till konsumenter och upplevelser till produkter. Det är ett utrymme som vi själva kontrollerar och på så sätt kan hardcore tjäna som en form av minirevolution. Precis som en liten strejk på ett visst företag inte omstörtar hela systemet men fortfarande är viktigt för de

inblandade individernas uppfattning om rådande maktförhållanden så kan hardcore hjälpa oss ändra vår egen världsbild och våra förhoppningar om vad vi tror är möjligt.

Utmaningen för dagens hardcorescen ligger tyvärr ett steg längre bak eftersom vi idag överhuvudtaget verkar sakna en ambition att vara ett alternativ till konsumtionssamhällets kulturformer. Vi verkar nöja oss helt och fullt med att vara passiva konsumenter av en livsstil istället för att vara deltagande individer i något som ständigt skapas och återskapas.

Deltagandet på gräsrotsnivå är det som gör hardcorescenen speciell. Så länge det är vi som hardcorekids som bestämmer vad som är bra och inte, vad som är hardcore och inte så har vi makten att påverka vår scen. Vi väljer vilka band vi stöttar och inte, men det handlar inte bara om en liten egen minimarknad. Det handlar om det aktiva deltagandet i att skapa den kulturupplevelse som man „konsumerar“. Som jag ser det är hardcore bara hardcore så länge vi själva har detta handlingsutrymme och inte låter företag eller medier diktera för oss vad hardcore innebär eller vad vi bör lyssna på, en etikett som vi

som passiva konsumenter får söka efter i en skivaffär istället för att inkorporera i våra egna liv.

Detta handlingsutrymme som DIY-kulturen erbjuder oss ser jag som en form av direkt aktion. Direkt aktion förknippas ofta med att hitta på något olagligt men i själva verket handlar direkt aktion om att handla utan ombud vilket är vad DIY handlar om. Direkt aktion kan vara att anlägga en grönsaksodling på hyreshusets tak eller skapa en subkultur lika väl som att bränna nån idiots bil eller krossa en fönsterruta. I det långa loppet kan dessa „icke våldsamma„ former av direkt aktion vara en större känga mot samhället än de former som betraktas som „våldsamma„. Genom att anlägga en odling på sitt tak kan man lära fler människor att odla sin egen mat vilket i längden kan göra dem mindre beroende av att löneslava för sin överlevnad. I sig självt kommer detta inte att leda till någon „revolution„ men det innebär att förändra någons världsbild. Mat går från att vara något man betalar för i affären till något som växer ur jorden, kultur går från att definieras av viktigpettrar på DN:s kultursidor till något som skapas i en varm lokal full av svettiga, halvt extatiska kids.

Den hardcorekultur jag vill se bygger med andra ord på ett medvetet tänkande kring direkt aktion och vill utmana det övriga kulturetablisemangets upplägg. Det är en kultur som vill förändra människors världsbild och visa på att det är möjligt att tillsammans åstadkomma saker som man inte trodde var möjligt.

Slutligen så menar jag att vi, om vi organiserade oss på ett sådant sätt, oavsett om vi ville det eller inte, skulle organisera oss anarkistiskt. En platt rörelse som arbetar utifrån direkt aktion för att utmana samhället är enligt mig så anarkistiskt som det går att bli.

”Den hardcorekultur jag vill se bygger med andra ord på ett medvetet tänkande kring direkt aktion”

Men frågan är ju: vill vi verkligen förändra? Har vi ambitionen att hardcore ska vara något mer än ännu en subkultur med en viss klädstil och med sina egna entreprenörer och konsumenter som köper och säljer varor producerade speciellt för vår egna

subkulturella marknad? Kan vi tänka så långt? Vill vi tänka så långt i dagsläget?

Svettiga män gör saker tillsammans

Vissa skulle påstå att hardcore är en extrem musikstil. Jag köper inte det. Min morsa lyssnar på Millencolin och Hammerfall och redan för fyra år sedan kunde man ganska ofta se Hatebreed på ZTV, något som jag ser som tydliga tecken på en normförskjutning när det gäller vad som är extremt och inte. Även om vi inte kryper närmare mainstream-kulturen så breddas denna mainstream-fåra ständigt. Det som gör hardcore extremt är snarare kulturen runt omkring och budskapet. Det är detta som tilltalat folk under de senaste decennierna och som tilltalar till en viss del än idag.

Med detta vill jag säga att det som verkligen gör hardcore lockande är någonting som ligger utanför musiken. En attityd, ett budskap eller ett sätt att göra saker. Det är dessa

saker som vi behöver titta på när vi frågar oss varför det fortfarande är så ont om tjejer inom hardcorescenen.

Men istället för att fråga oss varför hardcore inte verkar attrahera tjejer, så kanske vi istället ska fråga varför hardcore egentligen attraherar killar? Svaret finns inom våra tillämpningar av maskulinitet.

Män är i lika hög grad som kvinnor tvingade att leva i och efter statiska könsroller: Det finns få arenor för män att på ett accepterat sätt leva ut sina känslor, vilka känslor det än må vara. Visst har det hänt saker som fört oss bort från ett stoiskt manligt ideal under de senaste decennierna men vi är ännu långt ifrån att ha en syn på manlighet som tillåter en man att visa sig sårbar. Jag tror att vi alla bär på säckvis av uppdämd skit; ilska, sorg, smärta. Hardcore är vårt sätt att kanalisera de uppdämda känslorna och den frustration som vi som ungdomar upplever. Jag tycker att det lyser igenom

rätt starkt att många killar inom scenen upplever en osäkerhet och bär på saker som de inte tillåts prata om eller inte har verktyg att hantera. Istället släpper vi ut vår frustration till tonerna av en musik som specialiserat sig på att gestalta utanförskap genom en virvelvind av musikalisk energi.

Men den energi som idag släpps lös på spelningarna saknar djup och målsättning. Vår likriktade ankdan har gått i stå och tappat gnistan. Allt för ofta får man gå hem med ett tomt bröst istället för ett hjärta sprängfullt av inspiration, frustration och vilja att

"vad har vi egentligen att erbjuda?"

förändra och man blir tvungen att sätta sig och lyssna på H2O för att få upp peppen på hardcore igen. En skapa en subkultur är ett pågående meningsbyggande och vår mening verkar ha undflytt oss.

Med andra ord: hardcore är en sjukt tråkig scen idag och det är bara vi känslouktande, testosteronstinna och i det fördolda sårade killar som fortfarande kan få ut något meningsfullt av musiken. Detta tror jag också kan påverka till vilken grad tjejer väljer att

engagera sig. Det förvånar mig inte det minsta att många tjejer inte finner någon mening i hardcorescenen så som den ser ut idag. Och om man inte finner en djupare mening så kommer man inte heller att engagera sig i de institutioner som driver hardcorescenens utveckling allra tydligast: band, arrangörsföreningar, skivbolag etc. Detta tjänar till att återföda det manliga tolkningsföreträdet inom scenen och skapar en ond cirkel där vi skapar en form av hardcore som är homogen, konformistisk och intetsägande för den utomstående. Tjejer som söker hård musik kan lika gärna lyssna på Bring Me the Horizon eller

andra band som finns lättare tillgängliga så länge hardcore återskapas som en scen för och av killar.

Missförstå mig rätt: hardcore är en sjuk pepp och en höjdpunkt i vardagen av plugg, jobb och måsten. Men jag undrar lite vad vi egentligen har att erbjuda i dagens enorma informationsflöde och globaliserade ungdomskultur. Är vi fortfarande utmanande och extrema eller är vi bara en i mängden av subkulturer? För den som är ny i en rörelse finns väldigt få referensramar.

Inget är givet.

När jag tog del av Linköpings hardcorescen vid 15 års ålder hade jag ingen egentlig bild av vad hardcore eller punk egentligen var. Jag hade inga äldre vänner eller syskon som kunde förklara det för mig. Den bild jag fick av scenen var den som förmedlades på spelningar och, senare, på arrangörsgruppens möten. Någon diskussion om vad hardcore egentligen gick ut på och om det fanns någon djupare mening än att gå på spelningar och samla på pins fanns egentligen inte där. Åtminstone inte öppet.

I Musikföreningen Oljud lärde jag mig att vissa saker var fel och andra var rätt. Vissa band var mer hardcore än andra, mer äkta. Vissa band eller åsikter var grymt ocool. Men ingen berättade någonsin varför. DIY hade något att göra med det, så långt lyckades jag fatta. Att vara DIY var coolt. Men ingen diskussion om varför. De äldre verkade sitta inne på någon form av sanning som inte

diskuterades och som inte delades ut till vem som helst. Det är först långt senare som jag satt samman DIY med direkt aktion och insett vad självstyre egentligen innebär för en subkultur.

Det är självklart förkrossande för den som varit med länge att det som avhandlades och förklarades för fem år sedan måste förklaras gång på gång för de nytillkomna. Men det är på sätt och vis en del av tjusningen med en rörelse som ännu har ett liv och som förändras allt eftersom nya människor kommer till med sina egna idéer och visioner. Till skillnad från en formell institution som återskapar ett regelverk i samma gestalt oavsett vilka som gör själva återskapandet så kan en subkultur förändras diametralt på kort tid. Detta är något som vi måste lära oss om vi hoppas på att kunna införliva nya grupper, yngre generationer, fler tjejer i scenen. Det handlar

om att ska en inkluderande och tydlig diskurs.

Problemet är att vi idag inte återskapar en scen med ett djupare budskap. Det kan låta tråkigt att påpeka vikten av att band fortfarande måste „predika„ mellan låtarna och ta särskilda ställningstaganden, även om det känns gammalt och överspelat. Men om vi inte orkar ta diskussionen så kommer detta att i slutändan slå tillbaka mot oss själva när vi ser oss omkring och inser att den scen som gav oss så mycket för några år sedan inte längre finns kvar. Att det som finns istället är ett tomt skal bestående av distade gitarrer och tröjtryck.

Hardcorescenen har ingen bibel, inga stadgar eller regler. Vem som helst kan påstå sig representera hardcore eller spela hardcore. Kanske kan en sådan strömning verka svår att kontrollera, men i själva verket innebär det att vi har mer kontroll än vad vi skulle ha över en institution som regleras av särskilda regler eller en styrande elit (som t.ex. stora skivbolag). Problemet är bara att vi just nu väljer att inte utöva

den kontrollen.

Allt vi gör inom hardcorescenen, musik, stilar och sånt strunt måste vara ett skal, en behållare för en djupare mening. Oavsett om den meningen enbart är en ursäkt för att få skrika livet ur sig eller en strävan efter ett bättre samhälle så måste vi ha ett högre mål och vi måste prata med varandra om vad våra mål innebär. Vad är vi annars, mer än vita hiphopare med tatueringar?

Det här är vår scen och våra liv. Vi skapar vår egen mening, vår egen kultur och vår egen framtid. Scenen kan komma att ta vilka uttryck som helst i framtiden. Själv tänker jag skapa egna minnen från en hardcorescen som jag själv upplevt och deltagit i och som gett mig oerhört mycket tillbaka. Om du också känner något för hardcore så uppmuntrar jag dig att göra detsamma.

Detta zine gavs ut av VSE Media i februari 2010

För mer texter från oss gå in på vsemedia.se

info@vsemedia.se